

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, ve věci

žalobce: O. S., narozen dne, st. přísl.
trvale bytem
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č. j. CPR-19435-5/ČJ-2018-930310-V244,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 11. 2018, č. j. CPR-19435-5/ČJ-2018-930310-V244 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti

rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 18. 4. 2018, č. j. KRPB-16314-25/ČJ-2018-060022-SV-VS (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 12 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byly následující skutečnosti. Dne 18. 1. 2018 v 9:10 hod. byla příslušníky Policie ČR provedena pobytová kontrola na staveništi Při pracovní činnosti spočívající v práci na instalaci byl kontrolován žalobce, který byl během této činnosti oblečen do pracovní vesty a tmavých kalhot. K prokázání své totožnosti předložil cestovní pas Ukrajiny č., přičemž v cestovním dokladu nebylo žádné vízum. Dle otisku přechodového razítka žalobce vstoupil naposledy na území schengenského prostoru dne 6.1.2018. Žalobce dále mj. předložil smlouvu o provedení práce uzavřenou mezi ním a firmou se sídlem (dále jen „společnost“ nebo „polský zaměstnavatel“), dodatek ke smlouvě ze dne 22. 11. 2017, smlouvu o provedení díla uzavřenou mezi objednatelem společností T. s.r.o. a zhotovitelem společností A., informace o nástupu zaměstnání a nákupní objednávku č. uzavřená mezi objednatelem, a.s. a dodavatelem T., s.r.o. Dále byl i doložen docházkový list za měsíc prosinec 2017 a leden 2018. Žalobce pak ani na výzvu nepředložil platné povolení k zaměstnání ani jiné oprávnění, které by jej opravňovalo provádět pracovní činnost.

II. Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, neboť se správní orgány zaměřily pouze na zjišťování skutečností, které byly žalobci v neprospěch a odůvodňovaly vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná pak závěry prvostupňového správního orgánu nekriticky převzala, aniž by odvolací námitky řádně vypořádala.
4. K tomu žalobce doplnil, že pro výkon pracovní činnosti na území České republiky nepotřeboval povolení k zaměstnání, protože byl v pracovněprávním poměru ve vztahu k polskému zaměstnavateli, který na základě smluvního ujednání a volného pohybu služeb poskytnul službu v jiném členském státě Evropské unie. Žalobce měl platné pobytové oprávnění na území Polska, které mu umožňovalo i výkon zaměstnání. Kromě toho žalobce nemohl jako zaměstnanec ovlivnit, jaký pracovní úkol mu bude zaměstnavatelem přidělen. Pokud tedy byl svým polským zaměstnavatelem vyslán na pracovní cestu do České republiky, nemohl jako práva neznalá osoba vědět, že je takový postup nezákonný. Podle názoru žalobce měly správní orgány za účelem zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností

provést důkaz výsledkem osob zodpovědných za uzavření smluvního vztahu spočívajícího v poskytnutí přeshraniční služby.

5. Dále žalobce namítal, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem podstatným pro vydání rozhodnutí, přičemž správní orgány v souvislosti s vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění dostatečně neposoudily přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V tomto ohledu bylo podle názoru žalobce odůvodnění správních orgánů pouze formalistické, neboť v něm nebyly zohledněny další okolnosti případu, zejména související znemožnění pobytu na území Polska. Žalobce navíc území České republiky krátce po zahájení řízení o správním vyhoštění dobrovolně opustil, pročez je uložení správního vyhoštění až po 1 roku trvajícím řízení nadbytečným a nepřiměřeným opatřením.
6. Pokud tedy bylo podle správních orgánů jednání žalobce protiprávní, měly pouze konstatovat porušení právních předpisů, nikoliv uložit správní vyhoštění. Kromě toho správní orgány ani dostatečně neposoudily, zda žalobci v případě navrácení do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy či nikoliv. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a uložil žalované povinnost nahradit náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že jednotlivé námitky byly uplatněny již v odvolacím řízení a následně vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. V tomto kontextu doplnila, že bylo správní řízení provedeno v souladu se zákonem, a to na základě podkladů, které byly v průběhu řízení shromážděny a založeny do spisu. Proto žalovaná krajskému soudu navrhla, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
9. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
10. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
11. Žaloba **není důvodná**.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 18. 1. 2018 v 9:10 hod. byla příslušníky Policie ČR provedena pobytová kontrola na staveništi Při pracovní činnosti spočívající v práci na instalaci byl kontrolován žalobce, který byl během této činnosti oblečen do pracovní vesty a tmavých kalhot. K prokázání své totožnosti předložil cestovní pas Ukrajiny č., přičemž

v cestovním dokladu nebylo žádné vízum. Dle otisku přechodového razítka žalobce vstoupil naposledy na území schengenského prostoru dne 6.1.2018. Žalobce dále mj. předložil smlouvu o provedení práce uzavřenou mezi ním a firmou A. se sídlem (dále jen „společnost A.“ nebo „polský zaměstnavatel“), dodatek ke smlouvě ze dne 22. 11. 2017, smlouvu o provedení díla uzavřenou mezi objednatelem společností T. s.r.o. a zhotovitelem společností A., informace o nástupu zaměstnání a nákupní objednávku č. uzavřená mezi objednatelem, a.s. a dodavatelem T., s.r.o. Dále byl i doložen docházkový list za měsíc prosinec 2017 a leden 2018. Žalobce pak ani na výzvu nepředložil platné povolení k zaměstnání ani jiné oprávnění, které by jej opravňovalo provádět pracovní činnost.

13. Krajský soud předně uvádí, že žalobce v žalobě sdružil více námitek, kterými brojil nejen proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, ale také jeho právnímu hodnocení správními orgány. Konkrétně namítal, že byl na území České republiky vyslán svým polským zaměstnavatelem, a to za účelem poskytnutí služby (zhotovení díla) pro českého odběratele. V tomto kontextu argumentoval především tím, že je držitelem pobytového oprávnění na území Polska, pročez může být na základě volného pohybu služeb v rámci Evropské unie jako zaměstnanec společnosti A. vyslán za účelem poskytnutí služby na území České republiky bez nutnosti disponovat povolením k zaměstnání. V této souvislosti žalobce doplnil, že nemůže jako pouhý zaměstnanec odpovídat za případné porušení pracovněprávních předpisů ze strany polského zaměstnavatele, jehož pokyny je vázán. Správní orgány navíc při rozhodování o správním vyhoštění dostatečně neposoudily, zda žalobci v případě návratu do vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy, popř. zda nebude daným opatřením nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Stejně tak nemělo být žalobci umožněno, aby se k přiměřenosti správního vyhoštění vyjádřil, přestože již byl jeho účel vlivem délky správního řízení a dobrovolného vycestování naplněn.
14. Pokud se jedná o žalobcem namítanou výjimku z povinnosti disponovat povolením k zaměstnání na území České republiky, krajský soud k tomu uvádí následující. Podle § 178 b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zaměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Závislá práce je definována v ust. § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), jako práce vykonávaná „*ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.*“ Ve vztahu k cizím státním příslušníkům je poté v ust. § 89 odst. 1 zákona o zaměstnanosti stanoveno, že mohou být přijati do zaměstnání nebo zaměstnávání pouze za předpokladu, že jsou držiteli zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud není zákonem stanoveno jinak. Žalobce však žádným platným povolením k zaměstnání nedisponoval, ale nedisponoval ani povolením k pobytu na území polské republiky, které by jej opravňovalo k výkonu zaměstnání. Žalobce byl toliko držitelem biometrického cestovního pasu Ukrajiny.
15. Soud s ohledem na žalobní argumentaci žalobce uvádí, že jednu z výjimek v tomto ohledu představuje rovněž ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, které ve vztahu

k přeshraničnímu poskytování služeb nevyžaduje k zaměstnání cizince povolení k zaměstnání nebo jiné oprávnění k výkonu pracovní činnosti, pokud byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie. K tomu krajský soud dodává, že smyslem ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti bylo implementovat evropskou legislativu v oblasti volného pohybu služeb, která již na úrovni primárního práva v čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie stanovuje, že jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř Unie pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb. Konkrétně je pak daná problematika upravena ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice“), která v čl. 1 odst. 3 písm. a) až c) stanovuje nadnárodní opatření, která mohou učinit podniky usazené v některém členském státě, vysílající v rámci nadnárodního poskytování služeb pracovníky na území jiného členského státu, pokud: a) *vyslou pracovníka na území členského státu na vlastní účet a pod svým vedením na základě smlouvy uzavřené mezi podnikem pracovníky vysílajícím a stranou, pro kterou jsou služby určeny, činnou v tomto členském státě, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem, nebo b) vyslou pracovníka do provozovny nebo podniku náležejícího ke skupině podniků na území členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi vysílajícím podnikem a pracovníkem, nebo c) jako podnik pro dočasnou práci či podnik poskytující pracovníky vyslou pracovníka do podniku, který jej využije, se sídlem nebo vykonávajícího činnost na území některého členského státu, jestliže po dobu vyslání existuje pracovní poměr mezi podnikem pro dočasnou práci či podnikem poskytujícím pracovníky na straně jedné a pracovníkem na straně druhé.*

16. V kontextu evropské judikatury nutné doplnit, že právní režim uvedený v čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice se týká situace, kdy podnik usazený v některém členském státě vysílá svého zaměstnance na území jiného členského státu pod vlastním vedením a za účelem realizace konkrétní sjednané zakázky. Smyslem daného nadnárodního opatření proto není integrace vyslaného pracovníka na trhu práce hostitelského státu, neboť se po splnění pracovního úkolu navrací zpět ke svému zaměstnavateli. Na jiném principu je však založeno nadnárodní opatření vymezené pod písm. c) citovaného ustanovení směrnice, neboť spočívá v poskytnutí či pronajmutí pracovní síly, která bude zásadně plnit pracovní úkoly pod vedením a ve prospěch příjemce služby neboli odběratele v jiném členském státě. V takovém případě pak není dotčený pracovník úzce provázán s hlavní podnikatelskou činností zaměstnavatele a jeho vyslání může z podstaty věci směřovat k dlouhodobému výkonu pracovní činnosti, což může mít v případě hromadného uskutečňování negativní dopady na stabilitu a fungování trhu práce členského státu, do kterého byl jako pracovní síla poskytnut (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 3. 1990, věc C-113/89, Rush Portuguesa; citovaná rozhodnutí Soudního dvora jsou dostupná na <https://eur-lex.europa.eu>). Krajský soud nepochybně, že poskytování pracovní síly na principu agenturního zaměstnávání je rovněž službou ve smyslu primárního a sekundárního práva Evropské unie. Na druhou stranu je nutné připomenout, že její poskytování může podléhat přísnějším opatřením členských států, aniž by se při respektování požadavku přiměřenosti jednalo o nepřipustné narušení volného pohybu služeb (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 11. 9. 2014, věc C-91/13, Essent Energie Productie BV). Obdobně postupoval také český zákonodárce, když v ust. § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti zakotvil

povinnost disponovat povolením k zaměstnání také za předpokladu, že se jedná o vyslání pracovníka zahraničního subjektu k výkonu práce na území České republiky na principu agenturního zaměstnávání ve smyslu ust. § 66 zákona o zaměstnanosti. Pokud tedy podnik usazený v některém členském státě Evropské unie provozuje činnost spočívající v poskytování pracovních sil ve prospěch českých podniků, a to za účelem jejich integrace na trhu práce, musí splnit nejen zákonné podmínky pro poskytování služeb v oblasti agenturního zaměstnávání, ale dotčení pracovníci musí být navíc držiteli příslušného povolení k zaměstnání. Výjimka stanovená v ust. § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se na ně totiž nevztahuje. Ke stejnému právnímu závěru ostatně dospěl také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v němž vyslovil právní názor, že: „Výjimku z obecné povinnosti cizince mít k zaměstnání na území České republiky povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu zakotvenou v § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti proto nelze z hlediska systematického ani teleologického vykládat tak, že se vztahuje na veškeré vysílání pracovníků za účelem poskytování služeb. Jak bylo uvedeno výše, členské státy Evropské unie mohou chránit své vnitrostátní pracovní trhy před zneužíváním svobody poskytování služeb k neoprávněnému agenturnímu zaměstnávání podniky usazenými v jiném členském státě. Nejvyšší správní soud proto dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh.“ V posuzovaném případě je však rozhodné, že nebylo zjištěno ani povolení k pobytu v jiném členském státu (zde Polsku) a tudíž nemohlo být ani uvažováno o přeshraničním poskytování služeb.

17. Pokud krajský soud aplikuje výše uvedené závěry na podmínky nyní posuzovaného případu, nelze se ztotožnit s argumentací žalobce, že se v jeho případě jednalo o vyslání na území České republiky za účelem realizace konkrétní zakázky polského zaměstnavatele. V posuzovaném případě totiž žalobce ani nebyl držitelem povolení k pobytu v jiném členském státě, a tudíž se ani nemohlo jednat o přeshraniční poskytování služeb. Soud se proto ani dále nezabýval argumentací žalobce, že splnil všechny podmínky přeshraničního poskytování služby.
18. Nelze dále přisvědčit námitce žalobce, že nebylo dostatečně posuzováno, zda mu v případě vycestování do vlasti hrozí nebezpečí vzniku vážné újmy, popř. zda nebude mít správní vyhoštění za následek nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Pokud se jedná o nebezpečí vzniku vážné újmy, před vydáním

prvostupňového rozhodnutí bylo do správního spisu založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 28. 3. 2018, podle kterého bylo vycestování žalobce možné. Předmětné závazné stanovisko vycházelo z toho, že ozbrojený konflikt na Ukrajině se od roku 2015 omezuje pouze na tzv. linii dotyku neboli na příhraniční oblasti s Ruskem, aniž by byla bezpečnostní situace zásadně zhoršena také v jiných oblastech, včetně místa bydliště žalobce (Oděská oblast).

19. S ohledem na uplatněnou odvolací námitku pak byly na vyžádání žalované překážky vycestování žalobce opětovně prověřeny, a to prostřednictvím závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 15. 10. 2018, který původní závěry s odkazem na příložené informace OAMP o zemi původu potvrdil. Správní orgány pak v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí z uvedených stanovisek vycházely, přičemž žalobkyni v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu přípisem ze dne 24. 10. 2018 vyrozuměl o tom, že se může vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí. Z toho důvodu nelze žalobci přisvědčit v tom, že se k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění neměl možnost vyjádřit. Naopak při podání výsledku před prvostupňovým správním orgánem výslovně uvedl, že mu v návratu do vlasti žádná překážka nebrání a pokud pracuje v ČR ilegálně, pak odcestuje na Ukrajinu.
20. Stejně tak krajský soud nepovažoval za důvodnou námitku, že nebyla správními orgány věnována dostatečná pozornost přiměřenosti správního vyhoštění ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Této otázce byla věnována pozornost v odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Krajský soud pak v souladu se závěry žalované připomíná, že správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého a rodinného života dotčené osoby. Podstatné je pouze to, zda se s ohledem na individuální okolnosti případu (délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu apod.) jedná o zásah přiměřený (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22). V nyní posuzované věci pak správní orgány vycházely především z výpovědi žalobce, který uvedl, že nemá v ČR ani v jiných členských státech Evropské unie žádné blízké příbuzné. Stejně tak nemá na českém území vytvořeny ekonomické, společenské či kulturní vazby. Na Ukrajině má kde bydlet, žije tam jeho rodiče a je s nimi v každodenním kontaktu. Krajský soud považuje za zcela standardní postup, pokud správní orgány tyto skutečnosti při rozhodování zohlednily.
21. Žalobce neměl ani platné oprávnění k pobytu na území Polska, a tudíž ani nemohla být relevantní námitka zániku pobytového oprávnění na území Polska. Krajský soud k tomu nadto dodává, že povinnost vycestovat se týká primárně území ČR, aniž by muselo nezbytně znamenat zánik oprávnění pobytu na území Polska. Žalovaná v tomto ohledu zcela správně odkázala na mechanismus čl. 96 Schengenské prováděcí úmluvy (k tomu lze podpůrně odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Azs 450/2017-26). Se závěry správních orgánů se proto krajský soud rovněž v tomto ohledu zcela ztotožňuje.
22. Žalobce dále namítal, že uložení správního vyhoštění nesplnilo svůj účel, protože vlivem délky správního řízení a snahy nedostat se do konfliktu se zákonem již po zahájení řízení z České republiky vycestoval. K tomu krajský soud předně uvádí, že v ust. § 169 odst. 11 zákona o pobytu cizinců je stanoveno, že: „Rozhodnutí o správním vyhoštění policie vydá ve lhůtě do 7 dnů ode dne zahájení řízení. Nemůže-li policie ve lhůtě podle věty první rozhodnout, je povinna o tom účastníka řízení s uvedením důvodů

uvědomit; to neplatí v řízení vedeném policií poté, co bylo její rozhodnutí zrušeno odvolacím orgánem nebo soudem.“ V nyní posuzované věci skutečně nebyla lhůta stanovená v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců dodržena, avšak vydání rozhodnutí o správním vyhoštění až za několik měsíců po zahájení řízení bylo způsobeno prováděním dalšího dokazování.

23. Soud k věci rovněž uvádí, že správní orgány nedisponují správním uvážením ohledně toho, zda cizince vyhostí či nikoliv. V ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je výslovně uvedeno, že policie za stanovených podmínek vydá rozhodnutí o správním vyhoštění. V případě žalobce pak nebyla splněna ani podmínka stanovená v ust. § 119a odst. 2 téhož zákona, protože nebylo vydáním daného rozhodnutí nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Prvostupňový správní orgán navíc žalobci s ohledem na okolnosti případu stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 12 měsíců, přestože se v rámci správního uvážení pohyboval v zákonném rozpětí až do 5 let. Jakkoliv žalobce již z území ČR dobrovolně vycestoval, není účel rozhodnutí o správním vyhoštění zcela vyčerpán, neboť žalobce svým porušením pobytového režimu (výkonem nelegální práce) založil důvod pro to, aby po vymezenou dobu neměl právo pobývat (a tedy ani pracovat) na území schengenského prostoru, příp. alespoň České republiky. Další důsledky napadeného rozhodnutí (vedení osoby v systému SIS, v evidenci nežádoucích osob atd.) jsou totiž rovněž podstatné z hlediska fungování společného unijního trhu práce.
24. Závěrem krajský soud shrnuje, že správní orgány vydaly prvostupňové a napadené rozhodnutí na základě spolehlivě zjištěného skutkového stavu. V odůvodnění rozhodnutí pak uvedly přezkoumatelné úvahy, na základě kterých dospěly k právnímu závěru, že žalobce na území České republiky pracoval v rozporu se zákonem bez povolení k zaměstnání, čímž byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
25. Ve vztahu k namítané nepřezkoumatelnosti pak krajský soud nad rámec již uvedeného dodává, že se žalovaná odvolacími námitkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabývala. Bez ohledu na tuto skutečnost však obecně není povinností správních orgánů reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení, která je navíc založena především na odlišném hodnocení provedených důkazů. Podstatné je, že správní orgány v odůvodnění rozhodnutí přdestrou vlastní skutkové a právní závěry, čímž rovněž dílčí námitky implicitně vypořádají. Obdobným způsobem se ostatně ve vztahu k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí orgánu veřejné moci vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48: *„Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že je krajský soud povinen reagovat na každou jednotlivou dílčí argumentaci, a tu stejně obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.“*

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

26. Ze shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. ledna 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.